

חלק ממיכתבו של החייל, שאינו רוצה בפירסום שמו.
אולם, בעיקבות אותה תביעה שבוטלה, החליטה המדינה לתבוע את נאוה מאיר לדין על עיסוק בלתי-מורשה. כי מבחינה חוקית, כל העוסק במיקצוע האסטרולוגיה לשם קבלת שכר, כמוהו כעובר על פלי-ליס. ולפי חוקי הרמב"ם והחוק המנדטורי — זהו עיסוק בכשפים.
מישפטם של נאוה הפך מישפט ציבורי, הוזמן אליו אסטרולוגים, עובדי הפלא-נטריום של אוניברסיטת תל-אביב, האסי-טולוג הנס צויגר ואחרים — כדי שיבי-הירו אם האסטרולוגיה היא באמת עניין מדעי, או שמא עיסוק שרלטאני. שאלה זו נשארה ללא תשובה ברורה. נאוה נק-נסה בסכום סימלי של 50 לירות, על עיסוק מיקצועי שאינו מורשה על-פי החוק.

מכשפה

גינג'ית

ה ציירת החיפאית חנה הכט מספ-רת, כי בעיקבות חיזוי אסטרולוגי של נאוה מאיר החליפה את מיקצועה במיק-צוע שכלל לא חשבה עליו, ואומרת: "אני-מאד סקפטית, ולא מאמינה בכל חזוי-המזלות ומגידיות-עתידות. גם בהורסקופים לא האמנתי, ומעולם לא ביקרתי קודם-אצל אף אחד מהם, אבל חברה שלי היתה מספרת לי כל הזמן על, מכשפה גינג'ית אחת שאומרת דברים מדהימים. כל-כך נידנדה לי החברה, עד שהלכתי איתה.

"כשראיתי את נאוה, קצת נדהמתי מהציבעויות של דמותה, אך התרשמתי מאישיותה כשהחלה לשוחח איתי. היא אמרה לי דברים שהתירו אותי, פירטי-פרטים בקשר לחיי האישיים ופרטים איני-סימנים שרק אני יודעת עליהם. היא חזתה גם את גירושי ואת שם המזל של הגבר שלו הייתי נשואה. היא אמרה לי לפנות לשטח הציור, שבו אנכה בהצלחה. אני וצירי? מה פתאום? אם כבר, היתה לי נטייה למוסיקה, אבל כשלמדתי בירושלים, בתקופת הקיץ, נותר לי זמן עד ללימודים והתחלתי סתם לצייר. יצא לי דברים נפלאים, לגבי אחת שלא ידעתי זיקה מימית מיכחול ביד. ציורי סחטו אנחות-התפעלות מכולם, והתחלתי להיות מוצפת בהזמנות לציורים. עובתי את הר-לימודים, והמשכתי לצייר. עברתי לית, שם ניהלתי את הגלריה ידי אמן ביפו העתיקה, ופתחתי תערוכת-ציור שבה גמי-כרו כל ציורי, עד האחרון שבהם. היום אני ציירת במיקצועי — דבר שעד לפני שנתיים הייתי צוחקת לעצם המחשבה עליו."

ממורה

לנער-זוהר

א תמיד רואה נאוה את כל הפר-טים בחיזוי אסטרולוגי. לשם כך היא נעזרת בכדורי-הבדולח שלה. מספר שלמה בראקאי, סטודנט לפסיכולוגיה שנה ג' ב-אוניברסיטת חיפה: "נאוה ראתה בכדור-שלה את אבי מתעסק עם גויות מתים. ראיתי שהיא חוששת להגיד לי מה שהיא רואה, ובהיסוס היא אמרה לי שהיא רואה את אבי עם גויות. הייתי, ואי-שרתי זאת. אבי באמת מתעסק עם גויות. במיקצועו הוא עובד במעבדה פאתולוגית." נאוה, החווה לאחרים את עתידם זאת בני-זמננו, עדיין לא מצאה את בן-הזוג הי-הולם אותה. היא אומרת, "יש לי הצלחה ארגונית אצל גברים — אבל הם מייחד-סים לי כוחות גדולים מדי, וזה מפחיד אותם. כשהייתי מנחת על שם בדיוק הם סקתי עם זה, זאת המחשבות שלהם אני שומרת עליהם."

נאוה היא דמות מוכרת מאד בחיפה, והיתה אחת הנערות המבוקשות בכל המ-סיבות החברתיות שבעיר, בילתה זמן-מה אצל אלי אביבי באוכי, והיא קוראת לתקופה זו, "תקופת ההתפרקות של חיי". זה היה אחרי שסיימה את הסמינר לי-מורים בית-הכרם בירושלים. בצה"ל שיר-תה כמוהו ראשית במנהל-מרכזים, אחרי-השירות הצבאי למדה באוניברסיטה הי-עברית בירושלים חינוך ופסיכולוגיה, חזי-רה לבית הוריה בחיפה והפכה מורה ב-בית-ספר.

היא ראתה שחיים מסודרים כאלה הם לא בדיוק בשבילה. או גם החלה ללמוד את מיקצוע האסטרולוגיה, ורק אז החלה, כדבריה, "לעשות חיים."

אליאב (עם בתו) ביציע של הכנסת

על עבודה עצמית — עובר תהליך חברתי ופסיכולוגי, ונעשה למעביד בורגני, לבעל חוות, לאפנדי קטן.
התיעוש והמיכון אומנם הצילו את הקי-בוצים מליהפך לחנות של קולאקים. אך ברבים מן הקיבוצים חדרה עבודה זרה לתוך חיי הקולקטיב. ושוב היתה מילחמת ששתי-הימים למיפנה: אחריה נפרצו יותר ויותר סכרים. נמצאו יותר ויותר "היתרי-עיסוק". היום מעבדים ערבים שדות של קיבוצים רבים, ולאסוננו — קיבוצים אחר-דים מתחילים להחכיר חלק מאדמותיהם לפלחים ערביים.

הבורגנים החדשים

עבודות העפר והביצורים, מחנות הצבא והאספקה, האפסנאות, המיקלטים והתחפ-רות — כל אלה, וכל מה שבא בעיקבות הקמת ה"אימפריה" בשטחים — היו קרקע מדושנת בובל מצויין לגידולה של המיפי-לצת הנקראת, הבורגנים החדשים של ישראל בשנות השבעים.

כאן לא היה גבול ולא היה פיקוח, ולא היה מעצור ולא היה בלם להתעשרות. הכול היה חופף ותכופ ובהול. הכול היה בשם הביטחון" וכדי "לשמור על חיי-הבנים", וכך נכנסו לתמונה מאומ, ואחר-כך אלפים ורבות יהודים צעירים — רוי-בם ככולם שאפתנים וחסרי-מעצורים.

הם נכנסו לתמונה כשבידיהם בולדוזר ישן או משאית אחת, ויצאו ממנה, כעבור שנים ספורות, כשהם מיליונרים. כך החי-ליפו בולדוזר בבולדוזר. כך החלו מתרו-צעים במרצדים שלהם כרביי סיני והגולן. כך חפרו ובנו מיקלטים באזורי-ספר, ורימו על ימין ועל שמאל בכמויות ובטיב, כך, "הרימו" שלל, שהתגלגל ברחבי השטי-חום. כך החלו שוחרים בנשק וסוכנים בציוד מילחמתי, וכך, בכספים אלו, החלו יוצרים רמת-חיים משתוללת, והשאירו את הבורגנים הווערים הרבה מאחוריהם.

המיליונרים החדשים הללו בנו וילות מפוארות, הם מילאו אותם ביקרים שבי-אזורים. הבעיות החברתיות של ישראל העסיקו אותם כשלג דאשתקד. בורותם היתה להם למגן ולמחסום בפני כל המת-רחש מסביב להם. עם הזמן הצליחו לחדור אל חוגי האצולה החדשה ולהסתופף בצילם. הם, "רכשו" לעצמם אלופים ואופיי-מישנה, ידידים ויועצים.

המלקקים

אלה שהתחילו את חייהם ב,תנועות הנוער של ארץ-ישראל העובדת", רבים מהם קרובים מילדותם ומצעירותם למישי-פחות האצולה-הוותיקה. הם היו, "ילדי-תנובה". בגיל צעיר מאד החליטו לטפס בסולם הפוליטי, ולכן החלו, "לצקת מים" על-ידי זקן או זה אחר, לשמש להם כעוזרים ומשמים. רבים מהם פסחו בצורה נזאת על השירות הצבאי והשתמשו מהשי-תתפות במאורעות הדמים ובמילחמות הדור שלהם. רבים מהם הצילו את עורם על-ידי כך שהם, "שומרו" לתפקידים של "יציקת המים" ושל, "התאבקות בפער הרגליים". וכך, "ליקקו" צעירים אלה את המקומות הנכונים של האשמים הנכונים, לא כעדר אלא כבודדים, מתוך תשלובת של קטר-נוגיות ושל התגנבות-ידידים.

ובעממיות שבו — גם בו (והוא אינו יותר מאשר פולקס של החברה) יוצאי עדות-המזרח הם, "הדפוקים" (ואל יביאו לי כמה אלופי-מישנה, וכמה קצינים מצי-טינים מבני עדות-המזרח, אלה הם היוצאים-מן-הכלל, המאשרים את הכלל!).

הזעיר-בורגנים

הזעיר-בורגני הישראלי רוצה בטובת הכלל, כל זמן שטובה זאת איננה מפריעה לו בעיסוקיו ובשמירה על האינטרסים שלו. הוא בהחלט בעד הגנה על זכויות האזרח — כלומר על זכויותיו הוא.

באשר לבעיית הערבית — פיתח הוועיר-בורגני הישראלי, בעזרת השלטון ובי-עזרתם של כלי-התיקשורת, נוגדים חרי-פים, גם אם הבעיה נוגעת לו אי-ישם במעמקי לבו, הרי הוא מסתפק בכך ש, "הממשלה יודעת יותר", ש, "יש להם שם למעלה אינפורמציה מיוחדת", כל זה פועל גם לאחר מילחמת יום-כיפור, ולאחר "המחדל"! הוועיר-בורגני קולט את החומר הסלקטיבי, שבו מוזנים אותו ההסברה של השלטון וכלי-התיקשורת. הוא הקליינט הטוב ביותר לפרשנות הרדודה והחד-צדדית, המשתפכת מעל גלייה-אחר ודפי-העיתונות.

ואשר לבעיית עדות-המזרח — הוועיר-בורגני רוצה להדחיקה, אל מתחת לשטיח, הדבר מתחיל בטון גמור: "אין צורך להגזים", "הבעיה הולכת ונפתרת לאט-לאט", "צריך שיעברו עוד דור או שניים או שלושה עד שהם יגיעו אלינו", עובר לטונים גבוהים יותר: "הם אינם עובדים בכלל", "כולם רשומים בלישכת-הסעד, נהנים מכספי משלם-המיסים, ומשחקים ביליארד כל היום", "הם מרוויחים יותר טוב מאיתנו, ואין הם משלמים מיסים כלל!" ומסתיים בטונים צורמים של "הם אינם נחמדים", "הם עבריינים".

השמרנות

הזעיר-בורגני הישראלי, שאינו רוצה "לעשות גלים" פוחד מה יבוא במקום השלטון הקיים. את השלטון הזה הוא כבר מכיר. אותו הוא יכול לקלל, אך הוא משועבד לו יום אחר יום, שנה אחר שנה.

הקרתנות

הזעיר-בורגני הישראלי איננו בור, איננו טיפש, איננו אנאלפבית, הוא סיים את לימודיו בבית-ספר תיכון, שירת בצבא, ואולי אפילו למד באוניברסיטה. יש לו מיקצוע כלשהו, אך בהיותו קרתני, הריהו טרף מצויין לשטיפת-מוח, לסיסמות, לי-דמגוגיה ולקלישאות שטחיות. אין לו זמן (וממילא — אין לו חשק) להתעמק בדברים. הוא קורא עיתונות בילבד ולפעמים — רק את כותרות העיתונים.

אפנדים יהודים

יסוד סטיכי וטראגי עיוות דמוותם החברתית של המושבים, והפך חלק גדול מהם מכפרים קואופרטיביים בעלי גוון סוציאליסטי ליישובים של קולאקים יהו-דים: כוונתי, כמובן, לגלי העובדים הערי-בים — לאותם ערבים, שהחלו מגיעים למושבים אחרי מילחמת ששתי-הימים. המושבניק הישראלי, המעסיק דרך-קבע פועלים ערביים בשטחו — שתוכנו וגבנה

כי אין להם הודמנויות שוות בחברה, וכי בשטחים רבים הם נתקלים בקירי-עופרת באשר לקידום בחברה, מכאן — הרגשות של נחיתות, של מרירות, של תיסכול ושל זעם.
חלק גדול מיוצאי ארצות-המזרח באו לכאן חסרי מיקצועות טכנולוגיים מודרניים (לא חסרי תרבות!! להיפך — הם הביאו איתם מסורות, תרבויות ונורמות מופלאות בשטח יחסי-המישפחה, כבוד הורים, כבוד המסורת, וכיוצא באלה, רק מתוך רישעות העלילו עליהם במשך השנים כי הם באו לכאן חסרי תרבות, "לובשי פיג'מות" וכי, רק מתוך זדון עירבבו את חוסר הטכנו-לוגיה — דבר הנקנה תוך שנים מיספר — עם חוסר תרבות).

אנו ניתקנו את יהודי עדות-המזרח — ובעיקר את הדור הצעיר שלהם — מעברם, ממקורם ומיוקרתם. אנו לימדנו אותם (עם ילדינו), כי הכל התחיל במיזרח אירופה: היהדות, הצינונות, החלוציות ויישוב-הארץ. סיפרנו להם, כי כל היופי, כל השירה, כל התרבות, כל המשכיות היו שם — אצל האבות, אצל האימהות, אצל הסבים ואצל הסבות של הילדים האשכנזים, ואם הכל היה שם, הרי הדבר לא היה אצל אבותיהם. עניין זה תורגם עד מהרה ל,אנאלפבתיות" ול,נחשלות", ל,רק אתמול ירדו מן העצים" ול,כולם באו מהמערות".

שחורים מכים שחורים

ב-1948 ייצגו שני שרים יוצאי עדות-המזרח רבע מאוכלוסיית המדינה, ובי-1976 שוב מייצגים שני שרים יותר מחצי האוכלוסייה. מה זה אומר? האם יש נתי-שלות תורשתית בעדות-המזרח? האם כי-אין זה קרה, והאם מיקרה הדבר, כי במשך כל שנות קיומה של מדינת ישראל היה שרי-המשטרה מבני עדות-המזרח? האם אין כאן השפלה, גם של השר וגם של המישרד?

נורא מזה: השוטר הגדול (השר) ואיתו השוטרים הפשוטים (רובם מיוצאי עדות-המזרח) מוכנים להרביץ ולפזר הפגנות, שרבות מאד מתן מאורגנות ומאויישות על-ידי בני עדות-המזרח (פועלי גמל! סבלים בשדה-תעופה! פנתרים שחורים! מחוסרי-עבודה! תושבי עיירות פיתוח! מיקרי סעד! כל אלה הם מפגינים פוטר-ציאלים, ורובם ככולם — בני עדות-המזרח). האם אין כאן שיטה של "יוסי-מכה את יוסי" או יותר גבון, "שוטרים שחורים — שיכו מפגינים שחורים?"

ראיסי יהודים

לאחר ש, "רכשנו" מיליון ערבים, ומאה אלף מביניהם עובדים במשקיני, "דחפנו" כאליו "מתחת" לעדות-המזרח עוד רובד אחד של בני-אדם חסרי זכויות-אזרח. רבים מביניהם (הערבים), "נשלטים" בחיי יומיום על-ידי בני עדות-המזרח, הגמי-צאים ממילא בסולמות התחתונים של החברה, כך גרמנו למצב שבו רבים מהם נהפכים לרודדים קטנים (סוחרים, קבלני-מישנה, מנהלי-עבודה, "ראיסי" יהודיים).

החברה הגבוהה האשכנזית חוגגת את חגיגה כפולה: לכאורה, היא העלתה את הסטאטוס של בני עדות-המזרח (עתה יש מוכיחים לנו, ונוסף על כך — היא מצאה לעצמה מתווכים שיעשו עבורה את העבודה השחורה של טיפול בערבים, ושל המגע הישיר עימם) (במידה מסוימת גם עם ערביי-ישראל).

קורסי-טיי

"לבן"

אם נלך בדרך זאת, לא יהיה לנו לא חינוך ולא ביטחון, כי בעתיד לא יהיה מי שיאיש כראוי את מערכות-הביטחון, ההולכות ונעשות יותר ויותר מתוחכמות, ולא יהיה מורא (הנרכש גם בבתי-הספר) לחיילים.

ברור כי יש לנושא זה היבטים מרחיקי-לכת הרבה יותר מההיבט הכספי: יש האומרים לנו — וגם זו קלישאה ישנה ושחוקה — כי, "צה"ל הוא כור ההיתוך ובית-הספר הטוב ביותר למיזוג-גלויות" אין בכך עתה אמת! כאשר מתגייסים לצה"ל נערים ונערות ברמות-חינוך שונות לכל-כך, וההבדל נקבע באופן מובהק על-פי חתך עדתי, מה הפלא שבתיה-הספר לנהגים בצה"ל מאוישים ברובם המכריע בבני עדות-המזרח, וקורסי-הטיס, "לבנים" כימי-עט לגמרי? הרי המצב הזה הוא מבאי-לך, כי גם בצה"ל, ציפור נפשונו, גם בצה"ל, צבא העם, שכל כך התגאנו בשוויון